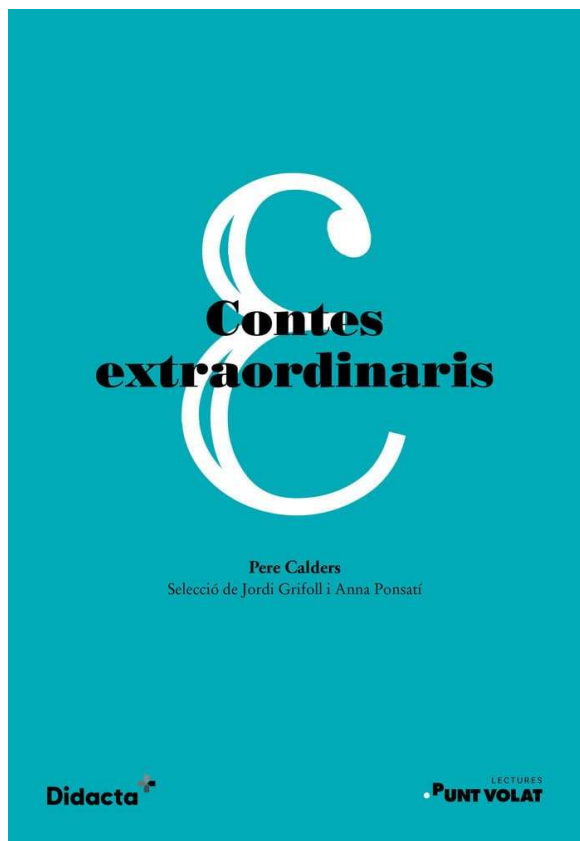
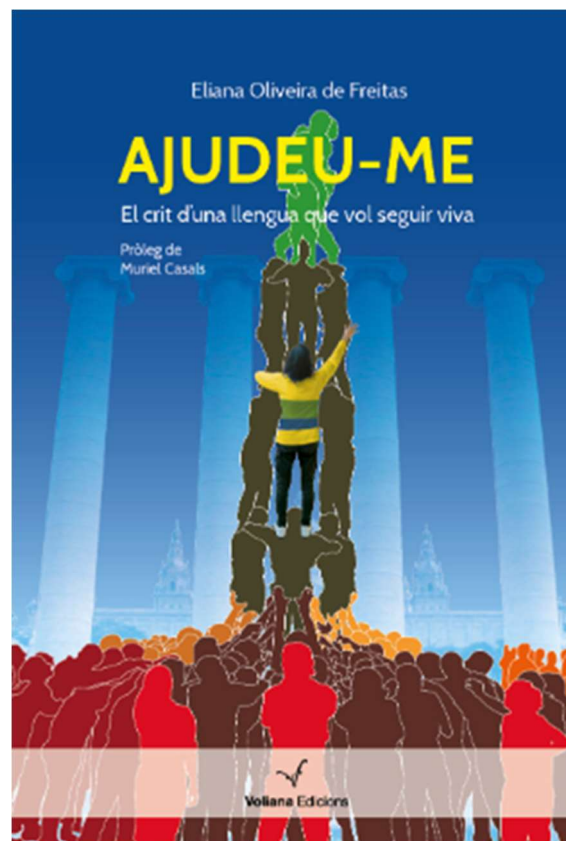

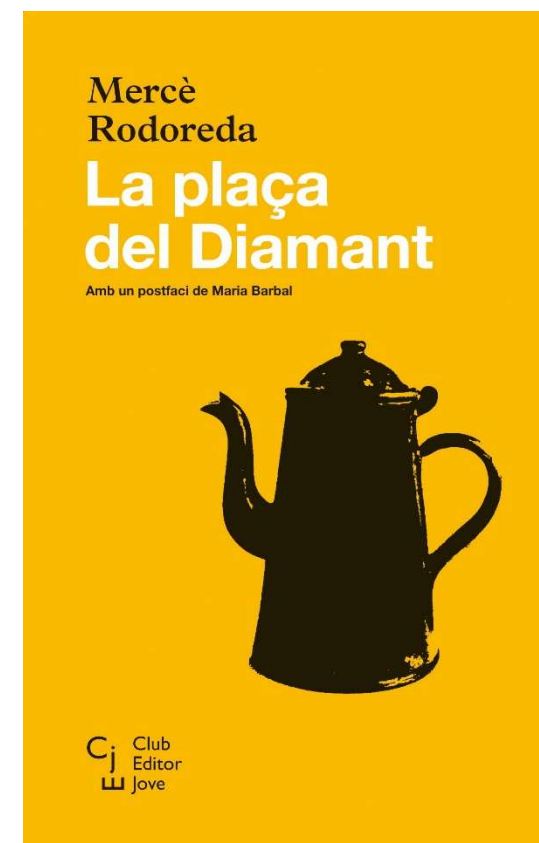

El món real i l'irreal sovint es confonen en els contes de Pere Calders (Barcelona 1912-1994). Els personatges de les seves històries tenen un peu a la realitat i l'altre a situacions o a escenaris inversemblants (una mà oblidada en un jardí, un gos que parla, un arbre que neix al menjador de casa...), situacions que els obliguen a replantejar-se totalment la idea preconcebuda que tenen, que tenim, del món.

Abril de 2006. Una jove secretària de direcció del departament d'Educació de Manaus (Brasil), arriba a Catalunya per aprendre el castellà i tal vegada l'anglès, per fer currículum. Vol volar i veure món. La vida, però, li ha preparat sorpreses importants que no li permetran iniciar els seus estudis i l'obligaran a cercar treball.

Descobreix que a Catalunya de les *fresas* en diuen *maduixes* i de las *naranjas* en diuen *taronges* i topa amb el català. Autodidacta a la força, elabora un ferm propòsit que portarà a terme malgrat l'entossudiment de la majoria de catalans a no permetre-li practicar la nostra llengua. La llista d'estratègies que posa en pràctica és tan enginyosa com reveladora dels punts flacs d'amplis sectors de la nostra societat.

Quan la Natàlia se'n va a ballar en un envelat de Gràcia, no sospita pas que la seva vida està a punt de donar un capgirell. Que aquell noi amb ulls de mico li canviaria el nom i li omplirà la casa de coloms i criatures. La Natàlia ens explica la seva vida com si no se n'adonés; el pes de la guerra s'hi fa més angoixós com més ingènuament se'ns revela, i la figura de la Colometa va prenent el valor de tota la humanitat anònima.